

[← უკან](#)[«წინა შედეგი»](#)

საკასაციო საჩივარი

საქმის ნომერი	ას-199-2020	კატეგორია	ვალდებულებითი სამართლებრივი დავა
თარიღი	28/04/2022	სახეობა	სხვა დელიქტური ვალდებულებანი
შედეგი	გაუქმდა და მიღებულია ახალი გადაწყვეტილება	დავის საგანი	დანაშაულის გზით მიყენებული ზიანის ანაზღაურება

გადაწყვეტილება/განჩინება

საქმე №ას-199-2020

28 აპრილი, 2022 წელი,
თბილისისამოქალაქო საქმეთა პალატა
შემადგენლობა:ლევან მიქაბერიძე (თავმჯდომარე, მომხსენებელი),
მირანდა ერემაძე, გიორგი მიქაუტაძე

საქმის განხილვის ფორმა - ზეპირი განხილვის გარეშე

კასატორი - ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის მერია (მოსარჩელე)

მონინალმდგე მხარე - ბ.ნ-ძე, თ.ფ-ძე, მ.ჭ-ძე (მოპასუხეები)

თავდაპირველი მოპასუხეები - ჰ.ო-ი, ვ.ე-ძე

გასაჩივრებული გადაწყვეტილება - თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა პალატის 2019 წლის 11 ნოემბრის გადაწყვეტილება

კასატორის მოთხოვნა - გასაჩივრებული გადაწყვეტილების გაუქმება, ახალი გადაწყვეტილების მიღებით სარჩელის დაკმაყოფილება

დავის საგანი - დანაშაულის გზით მიყენებული ზიანის ანაზღაურება

ა ღ ნ ე რ ი ლ ო ბ ი თ ი ნ ა ნ ი ლ ი:

1. ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის მერიამ (შემდგომ - მერია, მოსარჩელე, კასატორი) სარჩელი აღძრა სასამართლოში ბ.ნ-ძის (შემდგომ - პირველი მოპასუხე), თ.ფ-ძისა (შემდგომ - მეორე მოპასუხე), მ.ჭ-ძის (შემდგომ - მესამე მოპასუხე), ჰ.ო-ისა (შემდგომ - მეოთხე მოპასუხე) და ვ.ე-ძის (შემდგომ - მეხუთე მოპასუხე) მიმართ ზიანის - 184 751.08 ლარის სოლიდარულად დაკისრების მოთხოვნით.

სარჩელის საფუძვლები

2. თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2015 წლის 6 აპრილის განჩინებითა და ამავე სასამართლოს 2016 წლის 19 მაისის განჩინებით მოპასუხეები ცნობილ იქნენ დამნაშავედ საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 180-ე და 210 მუხლებით გათვალისწინებული დანაშაულისთვის (660, 43 250.3, 111 972.78, 20 868 და 8000 ლარის ეპიზოდები), რაც გულისხმობს თაღლითობას, ესე იგი მართლსაწინააღმდეგო მისაკუთრების მიზნით, დიდი ოდენობით სხვისი ნივთის მოტყუებით დაუფლებას ჯგუფთან წინასწარი შეთანხმებით და სამსახურებრივი მდგომარეობის გამოყენებით, რამაც მნიშვნელოვანი ზიანი გამოიწვია, ასევე, ჯგუფურად ისეთი ყალბი საგადასახადო დოკუმენტაციის დამზადებასა და გამოყენებას, რომელიც არ არის ფასიანი ქაღალდი. განჩინებითვე დგინდება, რომ მერიისათვის მიყენებული მატერიალური ზიანი 184 751.08 ლარია, რომელიც მოპასუხეებს არ აუნაზღაურებიათ.

3. განჩინებით დადასტურებულია მოპასუხეთა მიერ მართლსაწინააღმდეგო და ბრალეული ქმედებით მერიისათვის ზიანის - 184 751.08 ლარის მიყენების ფაქტი, შესაბამისად, დამტკიცებულად მიიჩნევა საქართველოს სამოქალაქო კოდექსის (შემდგომ სსკ-ის) 992-ე მუხლით გათვალისწინებული შედეგის განმაპირობებელი ყველა წინაპირობა. აქედან გამომდინარე, მოსარჩელემ იშუამდგომლა ცალკეული დელიქტით მიყენებული ზიანის ანაზღაურების შესახებ სარჩელის განხილვა სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის XXXIV³ თავით დადგენილი გამარტივებული წესით.

მოპასუხეთა შესაგებელი

4. მოპასუხეებმა - ბ.ნ-ძემ, თ.ფ-ძემ და მ.ჭ-ძემ (ასევე ერთობლივად მომხსენებელი როგორც

აპულანტები) ერთობლივად წარმოდგენილი შესაგებლით სარჩელი არ ცნეს და აღნიშნეს, რომ განაჩენის არსებობა არ ნიშნავს მსჯავრდებულების მიმართ ზიანის მიყენების ფაქტის დადასტურებას, რადგან განაჩენი გამოტანილია საპროცესო შეთანხმების საფუძველზე.

5. არც გამოძიების მასალებში და არც სხვაგან არ მოიძებნება მტკიცებულება, რომ ზიანის მიყენების ფაქტი რეალობას შეესაბამება და შესყიდული საქონელი კომპანიაში არ შესულა. გამოძიებამ ჩაატარა სასაქონლო-მატერიალური მარაგების კომპლექსური და სრული ექსპერტიზა. ინვენტარიზაციის შედეგად არ გამოვლინდა საქონლის დანაკლისი, რაც პირდაპირ ადასტურებს, რომ ყველა ეპიზოდთან მიმართებით გამოძიების მიერ დადგენილი ყალბი საბუთისა და ნივთების მითვისების ფაქტები მცდარია.

6. მოპასუხეებმა მიუთითეს სასარჩელო მოთხოვნის ხანდაზმულობაზეც. მათი მოსაზრებით, ხანდაზმულობის ვადის დენა დაიწყო არა თბილისის საქალაქო სასამართლოს განაჩენის მიღების დღიდან, არამედ იმ მომენტიდან, როდესაც დაზარალებულმა შეიტყო ზიანის ან ზიანის ანაზღაურებაზე ვალდებული პირის შესახებ. შესაბამისად, ხანდაზმულობის ვადა უნდა აითვალოს 2009 წლიდან, დაზარალებულის დაკითხვიდან. ამდენად, სსკ-ის 1008-ე მუხლის დანაწესიდან გამომდინარე, სასარჩელო მოთხოვნის ხანდაზმულობის სამწლიანი ვადა სარჩელის წარმოდგენის დროისთვის ამოწურულია.

7. მეოთხე და მეხუთე მოპასუხეს შესაგებელი არ წარუდგენიათ და არც სასამართლო სხდომაზე არ გამოცხადებულან.

პირველი ინსტანციის სასამართლოს გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილი:

8. თბილისის საქალაქო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა კოლეგიის 2019 წლის 17 იანვრის გადაწყვეტილებით - სარჩელი დაკმაყოფილდა, მოპასუხეებს სოლიდარულად 184 751.08 ლარის გადახდის ვალდებულება დაეკისრათ.

9. ზემოაღნიშნული გადაწყვეტილება ბ.ნ-ძემ, თ.ფ-ძემ და მ.ჭ-ძემ სააპელაციო წესით გაასაჩივრეს.

სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილი და ფაქტობრივსამართლებრივი დასაბუთება:

10. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა პალატის 2019 წლის 11 ნოემბრის გადაწყვეტილებით - სააპელაციო საჩივარი დაკმაყოფილდა; გაუქმდა თბილისის საქალაქო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა კოლეგიის 2019 წლის 17 იანვრის გადაწყვეტილება და სარჩელი არ დაკმაყოფილდა.

11. სააპელაციო სასამართლომ მერიის სარჩელი ხანდაზმულად მიიჩნია. სასამართლოს განმარტებით, სსკ-ის 1008-ე მუხლით გათვალისწინებული სამწლიანი ხანდაზმულობის ვადის დაწყება დაკავშირებულია იმ გრემოებასთან, თუ რა წესით ითხოვს დაზარალებული ზიანის ანაზღაურებას. თუ იგი ითხოვს მატერიალური ზიანის ანაზღაურებას გამარტივებული წესით, მაშინ მოთხოვნის ხანდაზმულობის ვადის დენა დაიწყება იმ დღიდან, როცა ზიანის მიმყენებლის მიმართ კანონიერ ძალაში შევიდა სისხლის სამართლის საქმეზე სასამართლოს გამამტყუნებელი განაჩენი ან ადმინისტრაციული სამართალდარღვევის საქმეზე გამოცხადებული ადმინისტრაციულსამართლებრივი აქტი, რომლითაც დასტურდება ზიანის მიყენების ფაქტი, ხოლო, იმ შემთხვევაში, როცა დაზარალებული მოითხოვს მატერიალური ზიანის ანაზღაურებას საერთო სასარჩელო წესით, მოთხოვნის ხანდაზმულობის ვადის დენა დაიწყება იმ დღიდან, როცა დაზარალებულმა შეიტყო ზიანის ან ზიანის ანაზღაურებაზე ვალდებული პირის შესახებ.

12. პალატამ განმარტა, რომ გამარტივებული წესით საქმის განსახილველად აუცილებელია მოსარჩელის შუამდგომლობა და სარჩელზე მოპასუხის მიმართ კანონიერ ძალაში შესული სასამართლოს გამამტყუნებელი განაჩენის დართვა. განსახილველ შემთხვევაში, სარჩელი გამარტივებული წესით განხილული არ იყო, რაც განაპირობა მოსარჩელის მიერ სარჩელში ბაჟის გათავისუფლების საფუძველად სახელმწიფო ბაჟის შესახებ კანონის მე-5 მუხლის პირველი პუნქტის „უ“ ქვეპუნქტის მითითებამ (რომლის თანახმად, ბაჟის გადახდის ვალდებულებისგან თავისუფლებიან დაწესებულებები (ორგანიზაციები), რომელთა ხარჯები ფინანსდება მხოლოდ სახელმწიფო ბიუჯეტიდან - ყველა საქმეზე), ნაცვლად სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 46-ე მუხლის პირველი ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტისა. შესაბამისად, ხანდაზმულობის ვადის დენა დაიწყო არა განაჩენის კანონიერ ძალაში შესვლის დღიდან, არამედ იმ დღიდან, როცა დაზარალებულმა შეიტყო ზიანის ან ზიანის ანაზღაურებაზე ვალდებული პირის შესახებ.

13. უდავოდ დადგენილი ფაქტობრივი გარემოება იყო, რომ სისხლის სამართლის საქმეზე გამოძიება თანამოპასუხეებად დასახელებული პირების მიმართ 2009 წლის 15 მაისს დაიწყო და 2009 წლის 3 აგვისტოს დასრულდა, 2009 წლის 30 ივლისს, საქმეზე მერია დაზარალებულად იქნა ცნობილი. შესაბამისად, სააპელაციო პალატამ მიიჩნია, რომ მოსარჩელისათვის ზიანისა და ზიანის მიმყენებელი პირების შესახებ 2009 წლის ივლისში უკვე ცნობილი იყო, მან კი სასამართლოს სარჩელით 2018 წლის 2 აპრილს მიმართა. შესაბამისად, პალატამ სარჩელი ხანდაზმულად მიიჩნია.

14. პალატამ მიუთითა, რომ იმ პირობებშიც კი, თუ სარჩელი ხანდაზმულად არ იქნებოდა მიჩნეული, მოთხოვნას წარმატების პერსპექტივა არ ექნებოდა, რადგან განაჩენით ზიანის ოდენობა დადგენილი არ იყო. როდესაც ზიანის ოდენობა განაჩენით/ადმინისტრაციული სამართალდარღვევის საქმეზე გამოცემული ადმინისტრაციული აქტით არ არის დადგენილი, ასეთ შემთხვევაში სასამართლო ამ ნაწილში მხარეთა მიერ წარდგენილ მტკიცებულებებს შეაფასებს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 105-ე მუხლის საფუძველზე. პალატამ მიუთითა, რომ საქმეში არ არსებობდა იმგვარი მტკიცებულება, რომელიც საპროცესო კოდექსის 105-ე მუხლით დადგენილ მტკიცების სტანდარტს დაძლევდა და ზიანის ოდენობის ფაქტს დაადასტურებდა.

15. ზემოაღნიშნული განჩინება მოსარჩელემ საკასაციო წესით გაასაჩივრა, გასაჩივრებული განჩინების გაუქმება და, ახალი გადაწყვეტილების მიღებით, სარჩელის დაკმაყოფილება მოითხოვა.

16. კასატორის მტკიცებით, მერიამ 2015 წლის 6 აპრილისა და 2016 წლის 19 მაისის განაჩენის საფუძველზე სარჩელი 2018 წლის 2 აპრილს აღძრა და მოითხოვა სარჩელის გამარტივებული წესით განხილვა. მიუხედავად ამისა, სააპელაციო სასამართლომ მიუთითა, რომ მოსარჩელეს საქმის გამარტივებული წესით განხილვის შესახებ არ უშუამდგომლია. სასამართლოს მითითება, რომ მოსარჩელემ ბაჟისაგან გათავისუფლების საფუძველად არ მიუთითა სსსკ-ის 46-ე მუხლის I ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტი (ბაჟისაგან გათავისუფლება დანაშაულით მიყენებული მატერიალური ზარალის ანაზღაურების სარჩელზე), ეწინააღმდეგება როგორც სსსკ-ის 309(17) მუხლის პირველ ნაწილს, ისე - უზენაესი სასამართლოს პრაქტიკას. გარდა იმისა, რომ მოსარჩელემ სარჩელში პირდაპირ მიუთითა გამარტივებული წესით განხილვის თაობაზე, სამართლებრივ საფუძველშიც შესაბამისი ნორმები მოიშველია. არაარსებითია, მოსარჩელემ რომელი ნორმის საფუძველზე მოითხოვა ბაჟისაგან გათავისუფლება. შესაბამისად, სასამართლო ვალდებული იყო, საქმე გამარტივებული წესით განეხილა.

17. ამასთან, მოპასუხებთან საპროცესო შეთანხმების გაფორმების ფაქტი, ვერ გახდება ვერც სარჩელის გამარტივებული წესით განხილვაზე და ვერც დაკმაყოფილებაზე უარის თქმის საფუძველი, თუნდაც იმის გათვალისწინებით, რომ სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 217-ე მუხლში პირდაპირ არის აღნიშნული, რომ დაზარალებულს არ აქვს უფლება, გაასაჩივროს საპროცესო შეთანხმება.

ს ა მ ო ტ ი ვ ა ც ი ო ნ ა წ ი ლ ი :

18. საკასაციო პალატამ შეისწავლა წარმოდგენილი საკასაციო საჩივრის საფუძველები, შეამოწმა გასაჩივრებული განჩინების იურიდიული დასაბუთება და მიაჩნია, რომ საკასაციო საჩივარი დასაბუთებულია, შესაბამისად, გასაჩივრებული გადაწყვეტილება უნდა გაუქმდეს და ახალი გადაწყვეტილებით, სარჩელი უნდა დაკმაყოფილდეს შემდეგ გარემოებათა გამო:

19. სსსკ-ის 407-ე მუხლის მეორე ნაწილის მიხედვით, სააპელაციო სასამართლოს მიერ დამტკიცებულად ცნობილი ფაქტობრივი გარემოებები სავალდებულოა საკასაციო სასამართლოსათვის, თუ წამოყენებული არ არის დასაშვები და დასაბუთებული პრეტენზია (შედავება). დასაბუთებული პრეტენზია გულისხმობს მითითებას იმ პროცესუალურ დარღვევებზე, რომლებიც დაშვებული იყო სააპელაციო სასამართლოს მიერ საქმის განხილვის დროს და რამაც განაპირობა ფაქტობრივი გარემოებების არასწორად შეფასება-დადგენა, მატერიალურსამართლებრივი ნორმის არასწორად გამოყენება ან/და განმარტება. საკასაციო სასამართლო მიიჩნევს, რომ კასატორმა წარმოადგინა დასაშვები და დასაბუთებული პრეტენზია (შედავება).

20. საკასაციო სასამართლო განმარტავს, რომ სასამართლოს უპირველესი ამოცანაა, დაადგინოს, თუ რას ითხოვს მოსარჩელე მოპასუხისაგან და რის საფუძველზე, ანუ რომელ ფაქტობრივ გარემოებებზე ამყარებს თავის მოთხოვნას. სასამართლომ მხარის მიერ მითითებული მოთხოვნის ფარგლებში უნდა მოძებნოს ის სამართლებრივი ნორმა (ნორმები), რომელიც იმ შედეგს ითვალისწინებს, რისი მიღწევაც მხარეს სურს. ამასთან, მოთხოვნის სამართლებრივ საფუძველად განხილული ნორმა (ან ნორმები) შეიცავს იმ აღწერილობას (ფაქტობრივ შემადგენლობას), რომლის შემოწმებაც სასამართლოს ვალდებულებაა და რომელიც უნდა განხორციელდეს ლოგიკური მეთოდების გამოყენების გზით, ანუ სასამართლომ უნდა დაადგინოს, ნორმაში მოყვანილი აბსტრაქტული აღწერილობა რამდენად შეესაბამება კონკრეტულ ცხოვრებისეულ სიტუაციას და გამოიტანოს შესაბამისი დასკვნები. ის მხარე, რომელსაც აქვს მოთხოვნა მეორე მხარისადმი, სულ მცირე, უნდა უთითებდეს იმ ფაქტობრივ შემადგენლობაზე, რომელსაც სამართლის ნორმა გვთავაზობს. აქედან გამომდინარე, შეგვიძლია, დავასკვნათ, რომ მოთხოვნის სამართლებრივი საფუძვლის რომელიმე ფაქტობრივი წანამძღვრის (სამართლებრივი წინაპირობის) არარსებობა გამორიცხავს მხარისათვის სასურველი სამართლებრივი შედეგის დადგომას.

21. საქმის განმხილველი სასამართლო შეზღუდულია მხოლოდ მხარის მიერ მითითებული ფაქტობრივი გარემოებებით, რაც შეეხება სამართლის ნორმების გამოყენებას, სასამართლო, საქმეზე დადგენილი ფაქტობრივი გარემოებების შეფასებით, ადგენს თუ რა სამართლებრივი ურთიერთობა არსებობს მხარეთა შორის და ამ ურთიერთობის მარეგულირებელი სამართლებრივი ნორმების საფუძველზე აკმაყოფილებს ან არ აკმაყოფილებს სარჩელს. მხარეთა შორის არსებული ურთიერთობის შეფასება შედის სასამართლოს კომპეტენციაში, თუმცა საქმეზე გადაწყვეტილება მიღებულ უნდა იქნეს შეჯიბრებითობის პრინციპის სრულად რეალიზაციის პირობებში.

22. იმ სამართლებრივი შედეგის გათვალისწინებით, რისი მიღწევაც მოსარჩელეს სურს, სსკ-ის 992-ე (პირი, რომელიც სხვა პირს მართლსაწინააღმდეგო, განზრახი ან გაუფრთხილებელი მოქმედებით მიაყენებს ზიანს, ვალდებულია, აუნაზღაუროს მას ეს ზიანი), 998.1 (თუ ზიანის დადგომაში მონაწილეობს რამდენიმე პირი, ისინი პასუხს აგებენ, როგორც სოლიდარული მოვალეები), 408.1 (იმ პირმა, რომელიც ვალდებულია, აანაზღაუროს ზიანი, უნდა ადადგინოს ის მდგომარეობა, რომელიც იარსებებდა, რომ არ დაედგარიყო ანაზღაურების მავალდებულებელი გარემოება) მუხლებიდან გამომდინარეობს.

23. სსკ-ის 992-ე მუხლით გათვალისწინებული დელიქტური ვალდებულების წინაპირობებია: მართლსაწინააღმდეგო ქმედება, ზიანი, მიზეზობრივი კავშირი მართლსაწინააღმდეგო ქმედებასა და ზიანს შორის, ზიანის მიმყენებლის ბრალი. პირს ზიანის ანაზღაურება დაეკისრება, თუ არსებობს ზემოხსენებული ნორმით გათვალისწინებული ოთხივე წინაპირობა (გენერალური დელიქტი) (სუსგ № ას-769-737-2016, 20.06.2018წ.; სუსგ №ას-176-163-2015, 04.10.2016წ.; სუსგ №ას-1426-2018, 11.04.2019წ.).

24. საკასაციო პალატა აღნიშნავს, რომ 2010 წლის 15 დეკემბერს, საქართველოს

სამოქალაქო საპროცესო კოდექსში განხორციელებული ცვლილების შესაბამისად, V კარს დაემატა ახალი XXXIV³ თავი – ცალკეული დელიქტით მიყენებული ზიანის ანაზღაურების შესახებ სარჩელის განხილვის გამარტივებული წესი. განხორციელებული ცვლილების პროცესუალურ სამართლებრივი ანალიზის მიზნებისათვის, ერთმანეთისაგან უნდა გაიმიჯნოს ცალკეული დელიქტით მიყენებული ზიანის ანაზღაურების შესახებ სარჩელის განხილვის გამარტივებული წესი დელიქტით მიყენებული ზიანის ანაზღაურების თაობაზე წარდგენილი სარჩელის ჩვეულებრივი წარმოებისაგან. აღსანიშნავია, რომ საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის XXXIV³ თავით გთვალისწინებული წესები გამოიყენება მაშინ, როდესაც სახეზეა კანონიერ ძალაში შესული განაჩენი, ანუ როდესაც დანაშაულის ჩადენის შედეგად პირისათვის ზიანის მიყენების ფაქტი დასტურდება კანონიერ ძალაში შესული განაჩენით. ასეთ შემთხვევაში, სამოქალაქო საქმის განმხილველი მოსამართლე აღარ იკვლევს მართლსაწინააღმდეგო ქმედების ჩადენის ფაქტსა და მიზეზობრივ კავშირს მართლსაწინააღმდეგო ქმედებასა და დამდგარ შედეგს შორის. დადასტურებულად ითვლება მართლსაწინააღმდეგო ქმედება და მიზეზობრივი კავშირი მართლსაწინააღმდეგო ქმედებასა და დამდგარ შედეგს შორის. აღნიშნული დასკვნის სამართლებრივ საფუძველს წარმოადგენს საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 309²⁰ მუხლი, რომლის პირველი ნაწილის შესაბამისად, ზიანის ანაზღაურების შესახებ სარჩელის განხილვისას სასამართლო დადგენილად მიიჩნევს ზიანის მიყენების ფაქტს, რომელიც დასტურდება კანონიერ ძალაში შესული სასამართლო განაჩენით ან ადმინისტრაციული სამართალდარღვევის საქმის განმხილველი ორგანოს/თავანდებობის პირის მიერ ადმინისტრაციული სამართალდარღვევის საქმეზე გამოცემული ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტით.

25. 2010 წლის 24 სექტემბერს განხორციელებული საკანონმდებლო ცვლილებებით გაუქმებული იქნა სსსკ-ის 106-ე მუხლის „გ“ ქვეპუნქტი, კერძოდ, სისხლის სამართლის საქმეზე კანონიერ ძალაში შესული განაჩენით დადგენილ ფაქტებს აღარ გააჩნიათ პრიედიციული ძალა, როცა საქმეს იხილავს სასამართლო იმ პირის მოქმედების სამოქალაქო-სამართლებრივი შედეგების შესახებ, ვის მიმართაც გამოტანილია განაჩენი, თუმცა სსსკ-ის 30920-ე მუხლის, ფორმულირებით, დანაშაულის მიყენების ფაქტი პრიედიციის რანგშია აყვანილი ანუ მიჩნეულია ფაქტად, რომელიც მტკიცებას არ საჭიროებს. „საკასაციო პალატამ განმარტა, რომ სსსკ-ის 106-ე მუხლზე მითითება ამავე კოდექსის 30920-ე მუხლის მეორე ნაწილის გაუთვალისწინებლად არ შეიძლება. მართალია, სსსკ-ის 106-ე მუხლის „გ“ ქვეპუნქტი („ფაქტები იმის შესახებ, განხორციელდა თუ არა მოქმედება და ჩაიდინა თუ არა ეს მოქმედება ამ პირმა, რაც დადგენილია სისხლის სამართლის საქმეზე გამოტანილი, კანონიერ ძალაში შესული საბოლოო შემაჯამებელი გადაწყვეტილებით, როცა საქმეს იხილავს სასამართლო იმ პირის მოქმედების სამოქალაქო-სამართლებრივი შედეგების შესახებ, რომლის მიმართაც გამოტანილია საბოლოო შემაჯამებელი გადაწყვეტილება“) 2010 წლის 24 სექტემბერს განხორციელებული ცვლილების შედეგად ამოღებულ იქნა, მაგრამ იმავე წლის 15 დეკემბრის კანონით (№ 4075.სსმ1, № 76) განხორციელებული ცვლილებით დანაშაულით მიყენებული ზიანის ანაზღაურების შესახებ მოთხოვნების განხილვისას მოქმედებს განსხვავებული წესი, რაც იმას გულისხმობს, რომ კანონიერ ძალაში შესულ განაჩენში მითითებული სამართლებრივად მნიშვნელოვანი ფაქტები ხელახლა არ დგინდება, ანუ ისინი დადგენილად მიიჩნევა (სსსკ-ის XXXIV თავი)“ (შტრ. სუსგ. №აბ-638-605-2014, 22 აპრილი, 2016).

26. საკასაციო პალატა მიუთითებს, რომ ერთმანეთისაგან უნდა გაიმიჯნოს ცალკეული დელიქტით მიყენებული ზიანის ანაზღაურების შესახებ სარჩელის განხილვის გამარტივებული წესი, დელიქტით მიყენებული ზიანის ანაზღაურების თაობაზე წარდგენილი სარჩელის ჩვეულებრივი წარმოებისაგან. მოცემულ შემთხვევაში, მოსარჩელემ სარჩელი წარადგინა დანაშაულის შედეგად მიყენებული ზიანის ანაზღაურების მოთხოვნით, რომელსაც დაურთო სისხლის სამართლის საქმეზე გამოტანილი განაჩენი და იშუამდგომლა სარჩელის გამარტივებული წესით განხილვა (იხ. სარჩელი/შუამდგომლობა ტ. I, ს.ფ. 12). საკასაციო პალატა არ იზიარებს სააპელაციო სასამართლოს მითითებას, რომ, რაკი მოსარჩელემ სახელმწიფო ბაჟის გადახდისაგან გათავისუფლების საფუძვლად მიუთითა „სახელმწიფო ბაჟის შესახებ“ კანონის მე-5 მუხლის პირველი პუნქტის „ე“ ქვეპუნქტი (ბაჟის გადახდის ვალდებულებიდან დაწესებულებები (ორგანიზაციები), რომელთა ხარჯები ფინანსდება მხოლოდ სახელმწიფო ბიუჯეტიდან – ყვლა საქმეზე) და არ მიუთითა სსსკ-ის 46-ე მუხლის პირველი ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტი (სასამართლო ხარჯებისაგან თავისუფლება მოსარჩელე დანაშაულით მიყენებული მატერიალური ზარალის ანაზღაურების სარჩელზე), არ არსებობდა საქმის გამარტივებული წესით განხილვის წინაპირობები. პალატა განმარტავს, რომ სარჩელის გამარტივებული წესით განხილვა მოსარჩელე მხარის დისპოზიციური უფლებაა და სარჩელის ამ წესით განხილვაზე მხარემ უნდა იშუამდგომლოს, ხოლო კანონით გათვალისწინებული წინაპირობების არსებობისას, სასამართლო ვალდებულია, საქმე გამარტივებული წესით განიხილოს (იხ. სუსგ №სს-1319-1245-2012, 22 ოქტომბერი, 2012.). გამარტივებული წარმოებით საქმის განსახილველად კი, კანონი მოსარჩელეს მხოლოდ იმას ავალდებულებს, რომ შუამდგომლობას თან დაურთოს კანონიერ ძალაში შესული სასამართლო განაჩენი ან ადმინისტრაციული სამართალდარღვევის საქმის განმხილველი ორგანოს/თანამდებობის პირის მიერ ადმინისტრაციული სამართალდარღვევის საქმეზე გამოცემული ადმინისტრაციულსამართლებრივი აქტი, რითაც სასამართლო დადგენილად მიიჩნევა ზიანის მიყენების ფაქტი (სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 309¹⁷ მუხლის პირველი ნაწილი).

27. ზიანის ანაზღაურების შესახებ სარჩელის განხილვისას სასამართლო დადგენილად მიიჩნევს ზიანის მიყენების ფაქტს, რაც იმას ნიშნავს, რომ პრეიუდიციული მნიშვნელობა მხოლოდ ზიანის ფაქტსა და მიზეზობრივ კავშირს გააჩნია და სსსკ-ის 309²⁰ მუხლის მეორე ნაწილის (ზიანის ანაზღაურების შესახებ სარჩელის განხილვისას სასამართლო დადგენილად მიიჩნევს ზიანის მიყენების ფაქტს, რომელიც დასტურდება კანონიერ ძალაში მუხულის სასამართლო განაჩენით ან ადმინისტრაციული სამართალდარღვევის საქმის განმხილველი ორგანოს/თანამდებობის პირის მიერ ადმინისტრაციული სამართალდარღვევის საქმეზე გამოცემული ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტით) შესაძლებლობა, მოსალოდნელიდ დაეძახოს განხილვისას სასამართლო ხელშეწყობა.

თესაბამისად, საბა საბოქალაქო საბაში გათვალისწინებული სისხლის სამართლის სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსით გათვალისწინებული ამ სპეციალური წარმოების არსი სწორედ იმაში მდგომარეობს, რომ ასეთ შემთხვევაში სასამართლოს აღარ უნევს ზიანის მიყენების ფაქტის, ე.ი. თავად მიყენებული ზიანის, ზიანის მიმყენებლის ბრალის, მის ქმედებასა და დამდგარ შედეგს შორის მიზეზობრივი კავშირის კვლევა. თუკი ზიანი დანაშაულის შედეგად დადგა, ყველა აღნიშნული გარემოება სისხლის სამართლის საქმეზე გამოტანილი განაჩენით დასტურდება.

28. ზიანის მიყენების ფაქტისა და მისი ოდენობის დასამტკიცებლად მოსარჩელემ სასამართლოს წარუდგინა თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2015 წლის 6 აპრილის განაჩენი და ამავე სასამართლოს 2016 წლის 19 მაისის განაჩენი. განაჩენის მიხედვით, მოპასუხეების მართლსაწინააღმდეგო მოქმედება იმით გამოიხატა, რომ მართლსაწინააღმდეგო მისაკუთრების მიზნით, მოტყუებით დაეუფლენ სხვის ნივთს ჯგუფთან წინასწარი შეთანხმებით და სამსახურეობრივი მდგომარეობის გამოყენებით, რამაც მნიშვნელოვანი ზიანი გამოიწვია, ასევე, ჯგუფურად დაამზადეს და გამოიყენეს ყალბი საგადასახადო დოკუმენტაცია (რომელიც არ არის ფასიანი ქაღალდი). შესაბამისად, გამოვლინდა დელიქტის ერთ-ერთი მთავარი პირობა - მოპასუხეთა მართლსაწინააღმდეგო ქმედება. არსებობს დელიქტური პასუხისმგებლობისათვის აუცილებელი დანარჩენი სამი ელემენტიც, კერძოდ: ზიანი - მოსარჩელემ ქონებრივი დანაკლისი განიცადა - განაჩენის მიხედვით, შპს „ო.ლ.კ.-ას“ ანგარიშზე თბილისის მერიის კუთვნილი თანხები მოტყუებით ჩარიცხეს და ამ თანხებს მართლსაწინააღმდეგო მისაკუთრების მიზნით თაღლითურად დაეუფლენ; 2009 წლის 30 ივლისს, №092090215 სისხლის სამართლის საქმეზე დაზარალებულად ცნობილ იქნა ქალაქ თბილისის მერია; ბრალეულობა; მიზეზშედეგობრიობა - მოსარჩელის ზიანი გამოიწვია მოპასუხეთა ქმედებამ.

29. რაც შეეხება ზიანის ოდენობას, აღნიშნულთან მიმართებით მსჯელობას შესაძლებელია, შეიცავდეს თავად განაჩენი/ადმინისტრაციული სამართალდარღვევის საქმეზე გამოცემული ადმინისტრაციული აქტი, სხვა შემთხვევებში, ზიანის გაანგარიშება დასაშვებია უფლებამოსილი პირის/ორგანოს მიერ შედგენილი დოკუმენტით (სსსკ-ის 309¹⁷ მუხლის მე-2 ნაწილი) (სუსგ № ახ-1322-2018, 04.04.2019წ). საკასაციო პალატა არ იზიარებს სააპელაციო სასამართლოს შეფასებას, რომ წარმოდგენილი განაჩენებით ზიანის ოდენობა არ დგინდებოდა. საკასაციო პალატის მსჯელობით, განსაზრვებით, შემთხვევაში, სააპელაციო პალატამ მიყენებული ზიანის ოდენობის დადგენილად მიჩნევისათვის მხოლოდ კანონიერ ძალაში შესული სასამართლო განაჩენით ხელმძღვანელობა ისე გამორიცხა, რომ მტკიცებულება ყოველმხრივ და სრულად არ შეაფასა.

30. საკასაციო პალატა მიუთითებს, რომ ევროპული კონვენციის 6.1 მუხლით გათვალისწინებული გარანტიები მოიცავს სასამართლოს ვალდებულებას, მიუთითოს გადაწყვეტილების მიღების საკმარისი საფუძვლები. მიუხედავად იმისა, რომ ეროვნული სასამართლო მტკიცებულებების დასაშვებად ცნობის და არგუმენტების შერჩევის დროს სარგებლობს შეფასების ფართო ფარგლებით, ის ვალდებულია, რომ საკუთარი ქმედებები გასამართლოს, გადაწყვეტილების მიღების შესაბამისი მიზეზების მითითებით (კარმელ სალიბა მალტის წინააღმდეგ - Carmel Saliba v. Malta, N24221/13, § 73, 29 ნოემბერი 2016; § 73). როდესაც მხარის არგუმენტს არსებითი მნიშვნელობა აქვს სამართალწარმოების შედეგზე, იგი საჭიროებს ნათელ და კონკრეტულ პასუხს (ჰირო ბალანი ესპანეთის წინააღმდეგ, Hiro Balani v. Spain, 9 დეკემბერი 1994, § 28, Series A N303-B; § 28). შესაბამისად, სასამართლოებს მოეთხოვებათ გამოიკვლიონ მხარეთა ძირითადი არგუმენტები (ბუზესკუ რუმინეთის წინააღმდეგ - Buzescu v. Romania, N61302/00, § 67, 24 მაისი 2005, § 67. დონაძე საქართველოს წინააღმდეგ - Donadze v. Georgia, N74644/01, § 35, 7 მარტი, 2006.).

31. პალატა მიუთითებს, რომ განაჩენში მოცემულია კონკრეტული გაანგარიშება და მოსარჩელის მიერ განცდილი ზიანის ზუსტი ოდენობა, კერძოდ, განაჩენის მიხედვით, დგინდება, რომ მოპასუხეებმა მოსარჩელეს მიაყენეს 184 751.08 (660, 43 250.3, 111 972.78, 20 868 და 8000 ლარის ეპიზოდები) ლარის ზიანი. რაც შეეხება გაანგარიშებას, მაგ: განაჩენის სამოტივაციო ნაწილში ვკითხულობთ: „2007 წლის 28 ივნისს, შპს „ო.ლ.კ.-ამ“ №4007/30-016 და №4007/30-017 ხელშეკრულებების საფუძველზე, საგადასახადო ანგარიშფაქტურით სერია ბბ-70 №075543, სასაქონლო ზედნადებით №10, სასაქონლო ზედნადების დანართით №1, მიანოდა რა შემსყიდველს 262055.7 ლარის მარაგ-ნაწილები, ბ. ნ-თან შეთანხმებით ჰ. ო-მ და ვ. ე-დმ ზემოხსენებული ანგარიშ-ფაქტურა, სასაქონლო ზედნადებები და ამავე თარიღით შედგენილი მიღება-ჩაბარების აქტი, რომლებშიც დამატებით დაფიქსირდა 43250.3 ლარის ღირებულების რეალურად არარსებული მარაგ-ნაწილების ფიქტიური მიწოდება, რისი განხორციელებაც შეუძლებელი იყო, რადგან იმ პერიოდისათვის შპს „ო.ლ.კ.-ას“ ნაშთად არ ერიცხებოდა მიწოდებულად დაფიქსირებული საქონელი, არც მათი იმპორტი განუხორციელებია და არც ადგილობრივ ბაზარზე შეუსყიდია. აღნიშნული გაყალბებული დოკუმენტები შპს „ო.ლ.კ.-ას“ მხრიდან ხელმოწერით დაადასტურა მ. ჯ-ემ. ხსენებული 43 250.3 ლარი მიწოდებული საქონლის საფასურთან ერთად, 2007 წლის 3 ოქტომბერს, საწარმოს ანგარიშიდან ჩირიცხა შპს „ო.ლ.კ.-ას“ ანგარიშზე „ბ.ბ-ში“, რაც ბ. ნ-დემ, ნ. ო-მა და მ. ჯ-დემ თაღლითურად მიისაკუთრეს და გაინაწილეს, რითაც მნიშვნელოვანი ზიანი მიაყენეს მერიას“. ზიანი მსგავსად არის გამოთვლილი ყველა სხვა ეპიზოდსა და მოპასუხესთან მიმართებით. შესაბამისად, პალატა მიიჩნევს, რომ საქმეში წარდგენილი განაჩენებით ერთმნიშვნელოვნად დასტურდება ის გარემოება, რომ მოპასუხეთა მიერ ჩადენილი დანაშაულის შედეგად (6 ეპიზოდში) მოსარჩელეს მიადგა მატერიალური ზიანი 184 751.08 ლარი. ზემოაღნიშნული გარემოება პრეიუდიციის რანგში რომც არ იქნეს განხილული, მოპასუხეს არ წარმოუდგენია განაჩენით დადასტურებული ფაქტების გამაქარწყლებელი სამართლებრივად ვარგისი რაიმე მტკიცებულება (იხ. სუსგ. №ას-94-2021; 6 ივლისი, 2021 წელი).

32. ამასთან, პალატა იზიარებს პირველი ინსტანციის სასამართლოს მითითებას, რომ, მოცემულ შემთხვევაში, დანაშაულის მაკვალიფიცირებელ ერთ-ერთ გარემოებას ზიანის ოდენობა წარმოადგენდა. უფრო მეტიც, საკასაციო სასამართლომ ერთ-ერთ საქმეზე, სადაც განაჩენი არ შეიცავდა მოპასუხეთა მიერ დაზარალებულისათვის მიყენებული ზიანის ოდენობის შესაბამის გაანგარიშებას, განაჩენის საფუძველზე დადასტურებულად მიიჩნია

მოპასუხეების მიერ მოსარჩელისთვის 10000 + 1 ლარის ოდენობით ზიანის მიყენების ფაქტი, რადგან დანაშაულის ერთ-ერთი მაკვალიფიცირებელი გარემოება მოპასუხეთა მიერ მოსარჩელის კუთვნილი დიდი ოდენობით თანხების მითვისება იყო. საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 177-ე მუხლის შენიშვნის თანახმად კი, ამავე კოდექსის 25-ე თავის მიზნებისათვის დიდ ოდენობად ითვლება ნივთის (ნივთების) ღირებულება 10 000 ლარის ზევით. შესაბამისად, პალატამ მიიჩნია, რომ განაჩენით მოპასუხეების მიერ მოსარჩელისთვის 10000 + 1 ლარის ოდენობით ზიანის მიყენების ფაქტი დასტურდებოდა (იხ. სუსგ №ას-1393-2019; 16 ნოემბერი, 2021 წელი).

33. რაც შეეხება საპროცესო შეთანხმებას, პალატა განმარტავს, რომ საპროცესო შეთანხმება მსჯავრდებულებს არ ათავისუფლებს სამოქალაქო პასუხისმგებლობისაგან (მდრ. სუსგ №ას-1661-1558-2012; 4.02.2013 წელი, სადაც სასამართლომ ზიანის ოდენობა დადგენილად მიიჩნია განაჩენის საფუძველზე, რომლითაც დამტკიცებული იყო საპროცესო შეთანხმება). მოცემულ შემთხვევაში, წარმოდგენილი სარჩელი აკმაყოფილებს კანონის ფორმალურ მოთხოვნებს, შესაბამისად, რიგორც დელიქტური ქმედების შემადგენლობა, ისე - ზიანის ოდენობა დადგენილად მიიჩნევა, რაც შეეხება მოპასუხეებს, მათ, როგორც აღინიშნა, ოდენობასთან მიმართებით დასაბუთებული პრეტენზია არ წარმოუდგენიათ, ხოლო განაჩენის კანონიერების გადასინჯვა სამოქალაქო საქმის განხილვის ფარგლებს სცდება.

34. მოპასუხე მხარემ შესაგებელში მოთხოვნის შემადგენლებელ გარემოებაზე - ხანდაზმულობაზე მიუთითა. დელიქტიდან გამომდინარე მოთხოვნაზე ვრცელდება სსკ-ის 1008-ე მუხლით (დელიქტით გამოწვეული ზიანის ანაზღაურების მოთხოვნის უფლების ხანდაზმულობის ვადა არის სამი წელი იმ მომენტიდან, როცა დაზარალებულმა შეიტყო ზიანის ან ზიანის ანაზღაურებაზე ვალდებული პირის შესახებ) დადგენილი ხანდაზმულობის სპეციალური ვადა. კასატორის პრეტენზია უკავშირდება ხანდაზმულობის ვადის ათვისების დასაწყისს, კერძოდ, მისი მტკიცებით, სააპელაციო სასამართლოს ხანდაზმულობის ვადა განაჩენის კანონიერ ძალაში შესვლიდან უნდა აეთვალი. საკასაციო პალატა იზიარებს კასატორის პრეტენზიას და განმარტავს, რომ 2010 წლის პირველი ოქტომბრის შემდეგ (ახალი სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის ამოქმედება, რომელიც აღარ ითვალისწინებს სამოქალაქო სარჩელის აღძვრის შესაძლებლობას სისხლის სამართლის საქმეზე), სახელმწიფოსათვის ან სამართლებრივი ურთიერთობის სხვა სუბიექტისათვის დანაშაულის ან სხვა მართლსაწინააღმდეგო მოქმედებით (ადმინისტრაციული სამართალდარღვევა) მიყენებული მატერიალური ზიანის ანაზღაურების შესახებ მოთხოვნების მიმართ, სსკ-ის 1008-ე მუხლით გათვალისწინებული სამწლიანი ხანდაზმულობის ვადის დაწყება, დაკავშირებულია იმ გარემოებასთან, თუ რა წესით ითხოვს დაზარალებული მიყენებული ზიანის ანაზღაურებას. თუ დაზარალებული ითხოვს მიყენებული მატერიალური ზიანის ანაზღაურებას გამარტივებული წესით, მაშინ მოთხოვნის ხანდაზმულობის ვადის დენა დაიწყება იმ დღიდან, როცა ზიანის მიმყენებლის მიმართ კანონიერ ძალაში შევიდა სისხლის სამართლის საქმეზე სასამართლოს გამამტყუნებელი განაჩენი ან ადმინისტრაციული სამართალდარღვევის საქმეზე გამოცემულ იქნა ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტი, რომლითაც დასტურდება ზიანის მიყენების ფაქტი. ხოლო იმ შემთხვევაში, როცა დაზარალებული მოითხოვს დანაშაულით ან ადმინისტრაციული სამართალდარღვევის შედეგად მიყენებული მატერიალური ზიანის ანაზღაურებას საერთო სასარჩელო (და არა გამარტივებული სამართალწარმოების წესით), მიყენებული მატერიალური ზიანის ანაზღაურების მოთხოვნის ხანდაზმულობის ვადის დენა დაიწყება იმ დღიდან, როცა დაზარალებულმა შეიტყო ზიანის ან ზიანის ანაზღაურებაზე ვალდებული პირის შესახებ (იხ. სუსგ №ას-1322-2018; 4 აპრილი, 2019 წელი). ხანდაზმულობის სამწლიანი ვადის დენა, მოცემულ შემთხვევაში, განაჩენის კანონიერ ძალაში შესვლის დღიდან უნდა აითვალოს, ვინაიდან, როგორც აღინიშნა, დაზარალებულმა წარადგინა სისხლის სამართლის საქმეზე გამოტანილი განაჩენი და მატერიალური ზიანის ანაზღაურება გამარტივებული წესით მოითხოვა. განაჩენები, რომელთა საფუძველზეც დადგინდა სსკ-ის 992-ე მუხლის წინაპირობები, კანონიერ ძალაში 2015 წლის 6 აპრილისა და 2016 წლის 19 მაისს შევიდა, მოსარჩელემ სასამართლოში სარჩელი 2018 წლის 2 აპრილს წარადგინა. ამდენად, პალატა ასკვნის, რომ წარდგენილი სარჩელი ხანდაზმული არ არის.

35. სსკ-ის 411-ე მუხლის თანახმად, საკასაციო სასამართლო თავად მიიღებს გადაწყვეტილებას საქმეზე, თუ არ არსებობს ამ კოდექსის 412-ე მუხლით გათვალისწინებული გადაწყვეტილების გაუქმებისა და საქმის სააპელაციო სასამართლოში ხელახლა განსახილველად დაბრუნების საფუძველები. საკასაციო სასამართლო მიიჩნევს, რომ, განსახილველ შემთხვევაში, არ არსებობს საქმის სააპელაციო სასამართლოში ხელახლა განსახილველად დაბრუნების საფუძველი, ვინაიდან საჭირო არაა მტკიცებულებათა დამატებით გამოკვლევა, შესაბამისად, საკასაციო სასამართლო უფლებამოსილია, თვითონ მიიღოს გადაწყვეტილება საქმეზე. პალატას მიაჩნია, რომ მოსარჩელის საკასაციო საჩივარი უნდა დაკმაყოფილდეს, კერძოდ, გასაჩივრებული გადაწყვეტილება უნდა გაუქმდეს და სარჩელი დაკმაყოფილდეს - მოპასუხეებს სოლიდარულად უნდა დაეკისროთ 184 751.08 ლარის გადახდა მოსარჩელის სასარგებლოდ.

36. სსსკ-ის 55-ე მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად, სასამართლოს მიერ საქმის განხილვასთან დაკავშირებით განეული ხარჯები და სახელმწიფო ბაჟი, რომელთა გადახდისაგან გათავისუფლებული იყო მოსარჩელე, გადახდება მოპასუხეს ბიუჯეტის შემოსავლის სასარგებლოდ, მოთხოვნათა იმ ნაწილის პროპორციულად, რომელიც დაკმაყოფილებულია. განსახილველ შემთხვევაში, რაკი მოსარჩელე გათავისუფლებულია სახელმწიფო ბაჟის გადახდისგან და, ამასთან, მისი საკასაციო საჩივარი დაკმაყოფილდა სრულად, მოპასუხეებს, სახელმწიფო ბიუჯეტის სასარგებლოდ უნდა დაეკისროთ სარჩელისა (სსსკ-ის მუხლი 39.3 ა.ბ) და საკასაციო საჩივრისათვის (სსსკ-ის მუხლი 39.3 გ.ბ) გათვალისწინებული სახელმწიფო ბაჟის - 13 000 ლარის გადახდა.

ს ა რ ე ზ ო ლ უ ც ი ო ნ ა ნ ი ლ ი:

საკასაციო სასამართლომ იხელმძღვანელა საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 399-ე, 411-ე მუხლებით

გ ა დ ა ნ ყ ვ ე ტ ი ა :

1. ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის მერიის საკასაციო საჩივარი დაკმაყოფილდეს;
2. გაუქმდეს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა პალატის 2019 წლის 11 ნოემბრის გადაწყვეტილება და მიღებულ იქნეს ახალი გადაწყვეტილება;
3. ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის მერიის სარჩელი დაკმაყოფილდეს;
4. ბ.ნ-ძეს, თ.ფ-ძეს, მ.ჭ-ძეს, ჰ.ო-სა და ვ.ე-ძეს დაეკისროთ 184 751.08 ლარის გადახდა ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის მერიის სასარგებლოდ;
5. ბ.ნ-ძეს, თ.ფ-ძეს, მ.ჭ-ძეს, ჰ.ო-სა და ვ.ე-ძეს სახელმწიფო ბიუჯეტის სასარგებლოდ დაეკისროთ სახელმწიფო ბაჟის - 13 000 ლარის გადახდა;
6. განჩინება საბოლოოა და არ გასაჩივრდება.

მოსამართლეები:

ლევან მიქაბერიძე

მირანდა ერემაძე

გიორგი მიქაუტაძე

[← უკან](#)[«წინა შედეგი»](#)